נתון לו ליהושע ומקומו מושכר לו ועישור

אחר שאני עתיד למוד נתון לו לעקיבא בן

יוסף כדי שיזכה בו לעניים ומקומו מושכר

לו ש"מ בעינז צבורים בה שאני התם כי היכי

דלא לימרחינהו ת"ש ¢דאמר סרבא בר יצחק

אמר רב שני שמרות הן *זכו בשדה זו לפלוני

וכתבו לו את השמר חוזר בשמר ואינו חוזר

בשדה בע"מ שתכתבו לו את השמר חוזר

בין בשמר בין בשדה ורב חייא בר אבין אמר

רב הונא שלשה שמרות הן תרי הא דאמרן

אידך אם קדם מוכר וכתב לו את השטר

כאותה ששנינו שנחבים שמר למוכר אע"פ

שאין לוקח עמו ַיכיון שהחזיק ייעמו בקרקע

נקנה שמר בכל מקום שהוא שמע מינה

ילא בעינן צבורים בה שאני שמר דאפסירא ∘

דארעא הוא והא עלה קתני זו היא ששנינו

נכסים שאין להם אחריות נקנין עם נכסים

שיש להם אחריות בכסף בשמר ובחזקה ש"מ

לא בעינן צבורים בה ש"מ: איבעיא להו מי

בעינן אגב או לא ת"ש דקתני כל הני ולא קתני

אגב ולטעמיך קני מי קתני אלא עד דאמר

קני הכא נמי עד דאמר אגב יוהלכתא צבורים

לא בעינן אגב וקני בעינן: איבעיא להו שדה

במכר ומטלטלין במתנה מהו ת"ש עישור

שאני עתיד למוד נתון ליהושע ומקומו מושכר

לו יש"מ איבעיא להו שדה לאחר ומטלטלין

. לאחר מהו ית"ש עישור שאני עתיד למוד

נתון לעקיבא בן יוסף כדי שיזכה בו לעניים ומקומו מושכר לו מאי מושכר מושכר

למעשר ואי בעית אימא שאני ר' עקיבא ידיד

עניים הוה אמר רבא לא שנו אלא שנתן דמי

כולן אבל לא נתן דמי כולן לא קנה אלא כנגד

מעותיו תניא כוותיה דרבא "יפה כח הכסף

מכח השמר וכח השמר מכח הכסף יפה כח

הכסף שהכסף פודין בו הקדשות ומעשר שני

מה שאין כן בשמרי ויפה כח השמר שהשמר

מוציא בבת ישראל מה שאין כן בכסף ויפה

כח שניהם מכח חזקה וכח חזקה מכח שניהם

יפה כח שניהם ששניהם קונים בעבד עברי

מה שאין כן בחזקה יפה כח חזקה שחזקה שחמכר לו עשר שדות בעשר מדינות

כיון שהחזיק באחת מהם קנאם כולם

אחריות נקנין עם נכסים שיש להם אחריות אלא שנתן לו דמי כל המטלטלין.

נחון ליהושע. רבי יהושע בן חנניה כדחמר במס' ערכין (דף יה:)

מעשה ברבי יהושע ברבי חנניא שהלך לסייע את ר' יוחנן בן גודגדא

בהגפת דלתות אמר לו חזור בך שאתה מן המשוררים ואני מן השוערים

אלמא לוי הוה. ספרי (פ׳ קרח) וכבר בקש ר׳ יהושע בן חנניא לסייע

את רבי יוחנן בן גודגדא אמר ליה חזור לאחוריך אתה מחייב בנפשך

שאתה מן המשוררין ואני מן השוערין:

ומקומו מושכר. ונתן לו רבי יהושע

פרוטה בשכר המקום ונמלא מטלטלין

נקנין עם הקרקע בכסף והכי מסקנא

דהך מילתא במס' מעשר שני (פ"ה

מ"ט) ונתקבלו שכר זה מזה. ואע"פ

שעדיין לא הופרש קריית שם הוא

שאסור לשהות לחברים דבר שאינו

מתוקן ואפילו אכלו ממנו אין כאן חיוב מיתה משום טבל (א) ומן

המותר יפרים מעשרותיו: **נתון**

לעקיבה בן יוסף. שנת מעשר עני

היתה ור' עקיבא גבאי עניים היה

ובספינה היו שניהם עמו: לבורים

בעיגן. מדקאמר מקומו ולא מקום

חחר: דלח ליטרחינהו. ולהוליח משם

כל זמן שרצו להניחו שם: שני שערות

הן. שני דינין חלוקין בשטר: זכו

בשדה זו. החזיקו בו ללרכו וכתבו לו

את השטר לראיה בעלמא: חוור

בשטר. אם אומר אין רלוני שתהא

לו ראיה בידו: ע"מ וכו'. חוור אף

בשדה שהרי לא עשאן שלוחין לזכות

אלא עם השטר והרי חוזר לו בשטר:

אם קדם. קודם נתינת הכסף יאו

קודם שהחזיק: כוחבין שטר למוכר.

שדי מכורה לפלוני ולא אמרינן שטר

מוקדם הוא כיון דקנו מיניה מהשתא

ל) ב"ב עז. קנ: ע"ש, ב' [בכת"י ודפו"ר: רבה. וכ"ה בב"ב שם וכנדל"ל], ג) שם קנח. מסו: ד) ו"עמו" ליתה בכת"י. ובב"ב שם שהחזיק זה בקרקע], דב"ב שם שהחזיק זה בקרקע], ד) [ב"ק יב:], ו) שם לו:, ו) מוספתה דכתובות פ"ב ה"ג. ה) (לעיל ה ע״א], **ט**) [מוספתא אם] מוספתא דב״ב פ״ב ה״ה, אם] מוספתא דב״ב פ״ב ה״ה, י) [ברש"י שברי"ף: וקודס שהחזיק הלוקח], כ) [ברש"י שברי"ף: מוכר], () [ל"ל כידן. שברייף: מוכרן, ל) [כ"כ כדון.

(ענצ"ד)], מ) [יוהקרקשי נכלה

דיש למחוק. (רש"ש, ע"ש)],

(נדפו"ר: כולהן, מ) [שם

בבכורות לא נפקא לן כלל

מדכתיב בהו כסף וע"ש נא:

מדבתיב היה ולא הקדשות וכרי

בבש" ד"ה ולא הקדשות וכרי נפקח לן מקראי בת"כ בפ" ערכין ע"כ עוד שם נא. בחום' ד"ה אימא ולא הקדשות], ע) [ויקרא כז], פ) [לעיל ה ע"א], 3) [דברים יד], ק) [ב"מ מ ע"ב], ר) [שבת יו ע"א], ש) ודברים כון, ק) ול"ל הנסא. נהרש"ח)], א) [ב"ק

הגהות הב"ח (ל) רש"י ד"ה ומהומו וכו׳

נוע' תוס' ערכין כט: בד"ה

ולא ידענא וכו׳ וחוס׳ ב״מ יא: ד״ה מקומו],

לעזי רש"י

קבישט"ר [קיבישטר"א]. אפסר (חלק מהרתמה שבו מושכים את הבהמה או את הסוס בצווארם).

מוסף רש"י נתון לו לעקיבא בן יוסף. גבאי היה ואותה שנה שנת מעשר עני היתה (שם). שני שטרות הן. חלוקין זה מזה שטרות הן. מנוקן זה מזה (ושב"ם ב"ב עו), זכו בשדה זו לפלוגי. אני מקנה לכם בסודר זה שדה זו לגורך פלוני זהן קנו לאומו פלוני כמו שלוה להם (שם). חוזר בשטר. מיפוי כמ דשטר יכול לחזור בו כל זמן שלא ממסר השטר בו כל זמן שלא ממסר השטר ביותר במיבור ... לאותו פלוני (שם קנ:). ואפילו אמר כתבו ותנו, דכל זמן שלא בא ליד מקבל מתנה יכול זה לעקור שליחותו דאין עושין שטר בעל כרחו של נותן, דאם ייפה כחו במתנה בעל פה לא ניחא ליה דתיהוי מתנה בשטר, יאע"ג דאמרינן בחוקת הבתים שם מ.) קנין בפני שנים יאין נריך לומר כתובו דסתם קנין לכתיבה עומד, הני מילי סתמא, דמסתמא ניחא ליה למקנה שיכתבו שטר לקונה, אבל היכי דמחי לא כתבינן בעל כרחו (שם עוד.). ואינו חוזר בשדה. אחרי שכבר זכו בקנין או בחוקה וזכין לו לאדם שלא בפניו (שם קב:). על מנת שתכתבו לו את השטר. הכי קאמר לא יוכה עד שיבה השטר לידו ווווו עד שינה השטר לידו (שם (חוד). שלשה שטרות הן.
שלשה עניני שטרות הן ולו שלשה עניני שטרות הן ולו לולוק לולו לחסיף (שם עניני שלרן לוד את השטר. מי שלרין לו את השטר. מי שלרין לו את השטר. מי שלרין העוכמיו לו את השטר. מי שלרין הוכמיו היונדים לתטות ותוכמיו המוכמיו במיניים לחבירו ופעמים שהוא מולא סופר וכותב שטר מכירה כדי שיהא מזומן ליחנו ללוקח כל שעה שירלה למכור (שם עד.). ולכך קדם והכמיבו והוא יכול

א"נ כאביי דאמר (ב"מ דף יג.) עדיו בחתומיו זכין לו: כיון שהחזיק כו'. ר' חייא בר אבין אמר לה ואינה מן המשנה: נקנה השטר. כגון שאמר לו יוה קני קרקע בחוקה והשטר עמה: אפסר. קבישט"ר כלומר בית אחיזתה וכגון קרקע דמי: וזו היא כו'. אלמא שאר נכסים כשער: אגב. שיאמר לו קני קרקע וקני מטלטלין אגבה: כל הני. ועמו מאה נאן ולא קתני אגבן ק' נאן: עד דאמר קני. הולרך לומר לאחר זכה בטפח על טפח לפלוני ועמו מאה נאן שבידי שלא אוכל לחזור בי: מושכר. היינו מכר והמעשר היה מתנה וש"מ נקנו מטלטלין דמתנה אגב קרקע של מכר: שדה לחחד ומטלטלין לחחר. וחמר לבעל השדה קני השדה לעלמך ואגבה יקנו מטלטלין לפלוני: דיד עניים הוא. הואיל וגבאי של עניים היה הרי הוא כידום משא"כ באחר: לא שנו. דמטלטלין נקנין בחזקה דקרקע אלא שנתן לו דמי כל המטלטלין מ והקרקע דכי אחוקיה בקרקע אדעתא למיקני י כוליה אחוקיה אבל לא נתן לו דמי כל המטלטלין לא קנה מטלטלין בחזקה

דקרקע אלא כנגד מעותיו: שטר אין פודין כו הקדשות ומעשר שני. ס׳ בבכורות נפחא לן בפ׳ יש בכור לנחלה (דף נא.) דכתיב בהו כסף הקדש דכתיבש ונתן הכסף וקם לום ומעשר שני דכתיבט ולרת הכסף דבר שיש בו לורהף היינו מטבע: מוליה בכה ישרהל. גט אשה: כסף ושטר קונין עבד עברי בפרקין ילפינן לעיל (דף יד:): במה המקום בחליפין ושמא שכירות אין נקנה בחליפין™ דאמר התם אונ"מ דף נט:) כשם שהקרקע נקנה בכסף ובשטר ובחוקה כך שכירות קרקע נקנה בכסף בשטר ובחזקה ובחליפין לא קתנים: חוזר בשטר ואינו חוזר בשרה. וא״ת ומה ירויח בזה חס יחזור בשטר כיון שלא יחזור בשדה וי"ל דלא ניחא ליה דליפוק שטר עילויה דאיכא קלא בשטר טפי מבעדים ויאמרו שהוא עני שמוכר הכל ולא ימלא מלוה:

לעשות כן (שם קנ:). כאותה ששנינו. שמותר לעשות כן ששרצו. מנוחר נעשות כן מששרצו. מנוחר נעשות כן משמעות לחלה למוכר עלמו שאם יאבר השטר וימלאט לוקח שכתב בשמו יטען שלקחו מוה אש"ג דמיחו בשיקר אלו כאן הפסד לשום אדם אלא למוכר עלמו שאם יאבר השטר בשיקר בשקר ומה בשטר. בירן שהחזיק. זה הליקת, מסקנא דמילמיה דאמורא היא ואל מן המשכה (שם). בקבה השטר. שנכתב קודם המכירה לזה הליקת בלנ מקום שהוא, שהיר דעתו של מוכר להקנות השטר ללוקח וקני ליה לשטר אג קרקע כדין כל מטלטלין הנמכרין עם קרקע שנקנין בחוקת קרקע כאילו עבד משיכה במטלטלין גופייהו (שם. ובעידו שם אב אלים בריו בא בבורים לא בעינן. לא בעינן. לא בעינן שיה עומרין למוכה (ב"ק יב.). שהכסף פודין בו הקדשות ומע"ש משא"כ בשטר. אם כתב לגובר שטר על מעות פדיון הקדש אין הקדש פדוי דענינן ונתן הכסף וקס לו (דעיד ה.). המשך בסוף המטבת.

דרשב"ג לא מייתי ראיה דההוא צבורין בתוכה היו. קני מי קתני. דקני המטלטלין, וודאי צריך הואיל ואינן בתוכה והוו מתנה איך יקנה המטלטלין אם לא יאמר לו קנה אותן עם חוקה שתקנה בה קרקע, אבל מכר מטלטלין וקרקע ונתן דמים והיו צבורין בלא אגב אלא שאמר לו קנה המטלטלין במתנה עם הקרקע ואם לא היו צבורין דאמר ליה אגב, דליכא בין צבורין לאין בתוכה, קנה כל המטלטלים במקע, שאינו יכול לחזור בו מהמטלטלים הואיל ונתן המעות. שדה במכר. אם היו צבורין בלא אגב אלא שאמר לו קנה מחוב שהום מקבל המתנה אין מוציאין אותה מידו. לא שנו. דנכסים שאין להם צבורין אלא אגב וקני. שדה נאחדן. שאמר לו זכה במטלטלין לפלוני עם אותה חזקה שתזכה בקרקע לצרכך ואם לא היו צבורין שאמר ליה אגב, ולא איפשיטא. ואם חזר בו קודם שתפס מקבל המתנה אין מוציאין אותה מידו. לא

ממנו לריך לקרות להם שם ומעשה ברבן גמליאל וזקנים שהיו באים בספינה וכו׳ וקריאת שם דהתם היינו שם בעלים שיבררו הבעלים למי יתנוסא דהיינו ביעור אבל לא היה חושש לא לקבוע מקום ולא להזכיר סכום שהיה יודע בודאי שלא יאכלו ממנו בני ביתו שכבר

הזהירם שלא יאכלו כי לא היה מתוקן וא"ת למה אינו מזכיר תרומה גדולה בההוא מעשה דרבן גמליאלב וי״מ משום דחטה אחת פוטרת את הכרי מה"תף ושמא הפרישה קודם שיצא מביתו כדי לנחת ידי חיסורא דחורייתא ונתנה לכהן ולא נהירא וכי לא היה לו לרבן גמליאל לחוש לאיסורא דרבנן וי"מ דלהכי לא הזכיר תרומה גדולה לפי שאינה חייבת בביעור כדתנן במס׳ בכורים (פ"ב מ"ב) ומייתי לה בפ' הערל (יבמות דף עג.) יש במעשר שני ובבכורים מה שאין כן בתרומה וכו׳ וחשיב ביעור משמע דתרומה לא מיחייבא בביעור אבל קשה דע"כ תרומה גדולה חייבת היא בביעור כדקתני במתני׳ דמעשר שני שהבאתי לעיל כילד מלות ביעור תרומה נותנה לכהו אלמא חייבת היא בביעור ולכל הפחות מדרבנן וגם במשניות ודמעשר שני פ״ה מ״י) מפיק לה מקרא וגם נתתיו ללויש לרבות תרומה ותרומת מעשר ואין להקשות מההיא דיש במעשר שני ובבכורים מה שאין כן בתרומה דמשמע תרומה אינה חייבת בביעור די"ל דמיירי התם לבערם מן העולם כשהגיע זמן הביעור כגון מעשר שני ובכורים שאי אפשר לאוכלם חוץ לירושלים לכך לריך לבערם מן העולם כשיגיע זמן הביעור אם לא יביאם בירושלים אבל תרומה שנאכלת בכל מקום אין לריך לבערה מן העולם אלא לריך ליתנה לכהן והיינו ביעור שלה מ"מ הדרא קושיא לדוכתה אמאי לא ביער התרומה וי"ל דודאי תרומה הפריש בעודה בשדה דרגילות הוא להפריש בגורן ג ואית לן למימר שהפריש בעוד היתה התבוחה בגורן מיד חחר המירוח™ כדאמר התם (ירושל׳ דמעשרות פ״ג) חזקה לגורן שלא תעקר עד שהפרישו ממנה תרומה גדולה וה"נ

איתא בירושלמיה דמסכת מעשרות

מלא פירות לבורים אסורין משום גזל

וחייבין משום תרומה מפוזרים

מותרים משום גזל ופטורים מן

התרומה גדולה שאי אפשר לגורן

שתיעקר אא"כ נתרמה תרומה גדולה:

נתון ליהושע. שהיה לוי כדפירש

בקונטרם וקשה איך נתן לו והא קנסינהו עזרא (יבמות דף פו:) וי"ל דסבר לא ים קנס לעניים ור" יהושע עני היה כדאמר בברכות (דף כח.) מכותלי ביתך ניכר שפחמי אתה וא"ת למה לא נתן לו גם מעשר עני וי"ל לפי שהיה רוצה ליתן להרבה עניים כדאמרינן בעירובין (דף סג.) הנותן מתנותיו לכהן אחד מביא רעב לעולם אי נמי היה לו לר' יהושע מאתים זוזי לפיכך לא להח מעשר עני ומ"מ היה יכול ליהח מעשר ראשון בתורת עניות הואיל ולא היה עשיר והיה מתפרנס בדוחק ולמ"ד (ביבמות דף פו:) קנסא לכהנים איכא למימר דיהיב ליה כר"ע דאמר מקמי קנסא היה ללוי ולא לכהן ולצתר קנסא היה אף לכהן: ומקומו מושבר לו. בסיפא קתני ונתקבלו שכר זה מזה ותימה למה לא הקנה לו

במה

תום' ר"י הזקן

ליהושע. בן חנניא ולוי מושכר. ונתן לו פרוטה בשכירות. זכו. החזיקו בזה הקרקע בשביל פלוני וכתבו עם אחריות צוה להם שיכתבו לו על המתנה. והיינו דקאמר שתהיה אחריות במתנה, דאי בשאין בה אחריות מה הוא מפסיד אם חוזר בשטר, הואיל וקנה קרקע שהרי אלו (לא) החזיקו בשבילו. וא״ת שאינו

שפי׳ ר״ש, אמאי לא יעידו העדים שנתנו לו ויכתבו שטר עדותן. על מנת. לא עשאן שלוחין לזכות אלא עם השטר והרי הוא חוזר בשטר. אם קדם. קודם נתינת הכסף. והלכתא צבורים לא בעינן אגב וקני בעינן. כלומר צריך שיאמר לו קנה המטלטלין אגב קרקע. ומסתברא דוקא בשאינן צבורים בתוך הקרקע, [אבל בצבורים] לא בעינן אגב וקני אלא כיון שהוא מקנה לו הקרקע והמטלטלין כאחד, כיון שהקנה הקרקע בכסף או בחזקה קנה המטלטלין שבתוכה. והיינו דלא [בעי אי] בעינן אגב וקני עד דאסיק דלא בעינן צבורים, דאל"כ הוי"ל לאבעויי ברישא היאך יקנה הצבורים שהוא פשוט שקונה אותם עם הקרקע ואח"כ יבעי אם קונה שאינן צבורים, וכ"כ הר"ם פ"ג [ממכירה ה"ט]. ופי' מכל הני, מיהא דשטר ומעובדא דר' אליעור ורב יהודה דהואיל ולא בעינן צבורים שוה סלע ממש קאמר. וק' צאן וק' חביות ממש הוא ולא הוו צבורים בתוכה. אבל מעובדא

רפו א ב מיי פ״ו מהלי עשיו סב טוש"ע חו"מ סי' רמג מעי וו:

בשר דו. רפח ג מיי׳ פכ״ד מהלי מלוה ולוה הל״א סמג עשין לו נוש"ע חו"מ סי׳ רלח סעי׳ א: דפט ד מיי׳ פ״ו מהלי מכירה הלי״ד סמג עשין פה

טוש"ע חו"מ סיי סו סעיי י: רצ ה ו מייי פ"ג מהלי מכירה הלי ח ט סמג

עשין פב טוש"ע חו"מ סי' רב סעי' א ב: דצא ז מיי׳ שם הל״י טוש״ע מו"מ שם סעי ג: רצב ח מיי פ״א מהלי מכירה הלי״ט סמג

שם טוש"ע חו"מ סי' קלב סעי'

מוסת תוספות

א. פירוש שם הבעלים שיקנה אותם ללוי ולכהן. תוס' נ"מ יל. ב. ור"א כן עזריה שהיה

.... כהז היה עמהם בספינה דהתני

כהן היה עמהם בספינה דקונהי סיפא א״ר יהושע עישור שאני עתיד למוד נתון לראב״ע.

מום׳ הרח״ש. ג. לפי שניטלת

ד. ובהאי מעשה דר"ג וזקנים

. היה כבר התבואה כבית

דקאמר בתר הכי מעשרות מהיכן ניטלין מן הבית או מן

השדה נשמעינה מן הדא וכו' ור' חנינא בר פפא שמע לה

מן הכא עישור אחר שאני

עתיד למוד נתון לעקיבא בן יוסף הדא אמרה מן הבית האי

ראי׳ בירושלמי ראי׳ ממעשר עני היינו משום

עני מתחלק אלא מתוך הבית.

מומ׳ הרח״ם. ה מצא פירוח

ממורחין בשדה מכונסין אסורים משום גזל מפוזרים

מותרין משום גזל בין כך ובין כך חייבין במעשרות ופטורין מתרומה גדולה שא"א לגורן

שתעקר אא״כ נתרמה ת״ג. שם. וכן הוא בירושלמי ובר״ש

על המשנה במע"ש. ו. דאינו נוטל במע"ש כדתנן במס׳

פיאה (פ"ח מ"ח). תוס' כתוכות כו. ז. דכל דבר החוזר

לבעלים כגון מתנה ע"מ להחזיר א"נ שאלה או שכירות בכולם לא מיקנו בחליפין

. משום דהוה כמו טובת הנאה

ממונא לקנות בחליפין ומש״ה

הוצרך שיתקבלו מעות זה מזה. תוס׳ ערכין ל. ח. אי

משום האחריות שבו הא רב

הוא דאמר פרק חזקת (ב"ב מא:) המוכר שדהו בעדים

רשב"ח. ט. דמ"מ ע"י עדים

ליכא קלא כולי האי אלא ע״י חקירה ולא זילי נכסי אבל

בשטר איכא קלא טפי וזילי ניכסיה. עס.

מנכסים משועבדים.